

Men vi har præcis sagt til dem, at hvis de afstår fra disse ting, så vil, som jeg nu har læst op to gange, støtten til den økonomiske udvikling og opbygningen af en demokratisk stat fortsætte. Det synes jeg er et væsentligt tilbud, og det mangler vi altså at se om de tager imod. Jeg kommer ikke med gaver, før jeg ser, at de ikke går til Iran, men at de ønsker at fortsætte samarbejdet med os om opbygningen af en fredspolitik, en fredsløsning og en demokratisk stat.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2631

3) Til kirkeministeren af:

Søren Krarup (DF):

»Når sognepræst Jørgen Christensen ifølge Kristeligt Dagblad den 17. februar 2006 som folkekirkens repræsentant på Kirkernes Verdensråds generalforsamling i Brasilien i øjeblikket er optaget af at få Kirkernes Verdensråd til at fordømme Jyllands-Postens Muhammedtegninger, hvorledes vurderer ministeren da en sådan aktion, og hvilke konsekvenser mener ministeren der bør drages af dette misbrug af den danske folkekirke, også vedrørende folkekirkens medlemskab af Kirkernes Verdensråd?«

Søren Krarup (DF):

Jeg står her med en side fra Kristeligt Dagblad fra fredag den 17. februar 2006, hvor der er en reportage fra det, der hedder Kirkernes Verdensråds generalforsamling, der foregår i Brasilien, og der står, at den danske delegation har stillet sig i spidsen for en officiel fordømmelse af offentliggørelsen af Muhammedtegningerne.

Det vil altså sige, at den officielle danske delegation, der rejser for statens penge – som bekendt får Det mellemkirkelige Råd op mod 5 mio. kr. om året fra staten – altså har taget et skridt, som går ud på, jeg kan godt sige at falde Danmark i ryggen i forbindelse med denne muhamedanerophidselse.

Så vil jeg godt af elementær uvidenhed spørge kirkeministeren: Er dette en teologisk, en kirkelig eller en politisk aktion?

Kirkeministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan forsikre hr. Søren Krarup om, at deltagerne fra Danmark i denne mellemkirkelige konference i Brasilien hverken vil udgøre en synode

eller en delegation, der repræsenterer den danske folkekirke. De vil repræsentere sig selv.

Folkekirken har jo siden 1948 været medlem af Kirkernes Verdensråd. Siden 1990 har Det mellemkirkelige Råd haft lovhjemmel til at bestemme, om folkekirken skal være medlem af Kirkernes Verdensråd. Folkekirken er fortsat medlem, og derfor er der også i Brasilien delegeret fra Danmark.

Men det blev understreget, da lovforslaget blev vedtaget, både af kirkeministeren og i Kirkeudvalgets betænkning, at Det mellemkirkelige Råd ikke har synodal karakter, og at det ikke har kompetence til at vedtage udtalelser om kirkepolitiske og dogmatiske spørgsmål. Det blev også understreget, at under møder og konferencer tegner deltagerne kun deres egne synspunkter. Det blev understreget af ministeren, det blev understreget i betænkningen. Og det gælder naturligvis også i den udstrækning, danske deltagere i Kirkernes Verdensråds generalforsamling i Brasilien arbejder for, at generalforsamlingen skal udtale sig om Muhammedtegningerne.

Så det er klokkeklart: De kan gøre det, men de gør det i givet fald på egne vegne og ikke som repræsentanter for en folkekirkelig synode, for sådan en har vi ikke, og det skal vi heller ikke have.

Søren Krarup (DF):

Jeg tror i og for sig ikke, at kirkeministeren og jeg er meget uenige, men når ministeren siger, at det ikke er en synodal ordning, denne folkekirkelige delegation optræder med, må jeg jo spørge: For hvis penge rejser de? Rejser de for private beløb? Det mener jeg ikke.

Kort sagt, det er folkekirken som sådan, der deltager. De rejser for folkekirkens penge, og det vil sige, at de er med til at give folkekirken et bestemt politisk ansigt. Det er det jeg synes er et meget groft misbrug af folkekirken. Jeg tror egentlig, ministeren vil være enig med mig i, at det er fuldstændig uacceptabelt, at den slags foregår. Og jeg tror også, ministeren vil være enig med mig i, at denne grove handling, der er et misbrug af folkekirken som en kirke, der skal forkynde evangeliet og ikke optræde som politisk faktor, egentlig er anledning til, at man skal genoverveje hele folkekirkens forhold til Kirkernes Verdensråd og dermed også overhovedet overveje spørgsmålet om det, der hedder Det mellemkirkelige Råd.